

[Gert Petersen.]

gøre med den sammenhæng, hvori de fremsættes, og når jeg talte om den høje prioritering af sikkerheden i forbindelse med de drøftelser, som foregår nu, så var det netop i forbindelse med nogle betragtninger om den gamle fyrst Metternich, som godt nok kunne være lidt kynisk en gang imellem, og som så sandelig — det ved vi alle — ikke var nogen synderlig ven af menneskerettighederne, men som bidrog til at skabe en stabil situation i Europa, hvorved der i øvrigt skete megen vækst og blomstring, som så til sidst gav sig udtryk i de noksom bekendte borgerlige revolutioner til stor gavn for frihedsrettighederne.

Jeg tror, at en af forudsætningerne for dem var den stabile situation, som kom til at eksistere, og jeg tror, at en af forudsætningerne ikke for nye revolutioner hist eller her — de kommer af helt andre grunde — men en af forudsætningerne for en udvikling af frihedsrettighederne verden over — og dér skal man huske på, at det ikke bare er problemer i Europa, det er også store problemer uden for Europa — er, at der skabes en tryk verden, en verden, hvor staterne ikke behøver at frygte, med eller uden ret, det er i og for sig underordnet, men føler, at de ikke behøver at frygte krigeriske forviklinger osv. Det er derfor, jeg mener, at man også ved den forestående konference bør prioritere sikkerhedsproblematikken temmelig højt.

Så er der problemet, som vi naturligvis kan diskutere lang tid endnu, men jeg skal afstå fra at gøre mange bemærkninger om det, vedrørende NATO-politikken. Brandt siger selv, at han kun har kunnet gennemføre den politik, har har gennemført, fordi han havde det vestlige samarbejde i ryggen. Ja men det har jeg jo slet ikke talt om, det er et spørgsmål om at udnytte den alliance, man nu engang er i, om man måske kan svinge den alliance fra én position til en anden. Jeg synes, det er lykkedes Brandt ganske godt at svinge alliancen fra én position til en anden, og det er i og for sig meget imponerende. Og når det så er gennemført, ja, så kan man have glæde af, at man har en alliance i ryggen med henblik på den modpart, man drøfter sagerne med.

Men det, jeg talte om, var ikke, hvorvidt Brandt i de sidste par år har kunnet støtte

sig på sin alliance; det, jeg talte om, var, at den strategi, som NATO fastlagde i 1954, da Vesttyskland blev optaget i NATO, har spillet fallit. For den strategi sigtede ikke på en anerkendelse af DDR, en anerkendelse af Oder-Neissegrænsen, den sigtede ikke på en, for nu at sige det ligeud og måske lidt hårdt for nogle, cementering af de eksisterende efterkrigsgrænser i Europa. Det var ikke meningen med de erklæringer, som blev vedtaget i Paris i 1954, og med de forpligtelser, man gensidig indgik over for hinanden. Hvis man påstår noget modsat, så afslører man et ukendskab til disse Parisaftaler, og det tror jeg man skal lade være med, for jeg ved udmærket godt, at både den nuværende og den forrige udenrigsminister kender disse aftaler meget vel.

Det, jeg altså siger, er, at den strategi, som NATO lagde an, da man optog Vesttyskland i NATO, den strategi, der er kommet til udtryk i Parisaftalerne, og som sigtede på at fastholde Vesttyskland som det eneste legitime Tyskland, den strategi er brudt sammen, den eksisterer ikke længere. Og den politik, som Willy Brandt og Walter Scheel har gennemført, er gennemført på trods af den strategi, der blev fastlagt dengang, på trods af Parisaftalerne, som naturligvis ikke er udtømte i anden forstand, end at man nu lader stå til med hensyn til disse aftaler, lader, som om de ikke eksisterer, fordi man i virkeligheden krænker dem.

Må jeg lige tilføje, at det er jo noget, som ikke bare jeg står og siger, det er noget, som så sandelig også er blevet fortalt Willy Brandt under den vesttyske valgkamp af hr. Barzel og hr. Strauss osv. Og så kan man sige: hvordan kan Gert Petersen dog lægge vægt på, hvad de siger? Men herregud, hvis Strauss siger, at to og to er fire, vil jeg ikke af den grund påstå, at to og to er fem.

Hvad Barzel angår, vil jeg da minde om, at hvis jeg ikke er meget galt orienteret, var hr. Knud Østergaard nede og sige held og lykke til de kristelige demokrater, da de startede deres kampagne, så helt forkert kan det vel ikke være.

Udenrigsministeren (K. B. Andersen):
Hvad angår spørgsmålet om hr. Barzel og hr. Strauss, vil jeg gerne sige til hr. Gert Petersen, hvis han ellers vil lytte til, at jeg